

Mike Davis
Buda's Wagon: A Brief History of the Car Bomb
London: Verso, 2007

Autor: Michael O'Meara

K této globalizaci „semi-strategických“ automobilových bomb mohlo dojít částečně i zásluhou CIA, která prostřednictvím pakistánské rozvědky ISI vyškolila během 80. let minulého století v této technice tisíce *mudžáhidů*. Ti jí následně rádi a často užívali ve „Válce Charlieho Wilsona“ i pozdějších teroristicko-povstaleckých kampaních na Středním východě, v Bosně, Čechně, Indonésii, na Filipínách a jinde, aby se nakonec obrátili proti „Prvnímu světu“, především pak západní Evropě. Ta čelila útokům nejen různých domácích nacionalistických teroristických skupin (IRA, ETA, korsická FLNC atd.), ale také džihádistů, vzešlých z nepřizpůsobitelných evropských muslimských imigrantských komunit.

V tom, co by se dříve nazvalo *festivals de plastique* 1], džihádisté brzy zjistili, že Budův povoz působí na „křižáky a Židy“ velmi přesvědčivě.

I když se většina jejich útoků na americké cíle – ambasády, luxusní hotely a turistická střediska pro západní klientelu – odehrála ve Třetím světě, nebyla ani americká půda zcela ušetřena tohoto hrůzného vynálezu.

Arogantní symbol amerického kapitalismu, Světové obchodní centrum, napadli bývalí učedníci CIA dvakrát: poprvé v roce 1993 a podruhé – nesrovnatelně spektakulárněji – v roce 2001, kdy jako bombu užíli okřídleného dopravního prostředku.

Pochopitelně nesmíme zapomínat ani na neblaze proslulé (a plné podezřelých nesrovnalostí) dílo Timothyho McVeigha v Oklahoma City, které usmrtilo 168 lidí.

Jak se tento prvek teroristického arzenálu – jehož výbušná kapacita se často vyrovná nákladu bombardéru B-24 – šířil světem, odpovídajícím způsobem rostla také jeho účinnost a frekvence užití, a brzy se stal „každodenním tažným koněm městského terorismu“.

Podle Davise vděčí za úspěšnou globalizaci automobilová bomba svým četným výhodám. Např. jde o ideální utajenou zbraň, schopnou způsobit ohromné škody na majetku i životech. Nádavkem ke svému mocnému ničivému dopadu na cílené skupiny navíc slouží jako velkolepý reklamní prostředek boje „chudých a marginalizovaných skupin“, postrádající jiné kanály pro své zviditelnění. Lze ji snadno sestrojít z běžně dostupných a poměrně levných součástí a nezůstává po ní takřka žádný materiál pro forenzní analytiku. Zároveň s ní jde snadno zacházet, působí rozruch a zmatek a vysoké náklady nepřátelům, a rozptyluje bezpečnostní složky při ostatní činnosti. Podobně jako bombardování, prováděné bohatými velmocemi, zabíjí bez rozlišování nevinných civilistů a mezi napadeným obyvatelstvem šíří

hrůzu a stává se tak, slovy Régise Debraye „manifestem, psaným krví jiných.“

Tato vlastnost bomby z ní podle Davise činí „bytostně fašistickou zbraň“, jejíž strůjci mají „ruce potřísněné krví nevinných.“

U „zasloužilého radikála“, hlásícího se k Trockého permanentní revoluci, mi to přijde jako poněkud nečekané morální hodnocení, neboť jak sám ukazuje, „moralita“ automobilové bomby zdaleka není černobílá. Jak IRA ráda připomíná svým anglickým kritikům, RAF zabila při každém náletu na Hamburk, Berlín nebo Drážďany víc nevinných než irští republikáni za poslední dvě století – což mezi jiným ukazuje, že bojovník za svobodu jedné strany bývá teroristou pro druhou.

Věřohodněji působí Davisovo tvrzení, že nejdůležitějším počinem bomby je její „poskytnutí hlasu utlačovaným aktérům moderních dějin.“

V tomto ohledu skutečně poskytla slabým, chabě vyzbrojeným skupinám mocnou zbraň k vedení boje i ponížení protivníků, stejně jako „ostřejší zuby“ organizacím odporu s nezanedbatelnou populární podporou, jako IRA nebo Hizballáh. Zároveň jde o prostředek politicky „neutrální“: užívali jej pravicoví i levicoví revolucionáři, gangsteři, cizí hordy okupující naše země; Mossad a CIA stejně jako IRA nebo NVA.

Hraje také důležitou roli v současném „asymetrickém“ vojenství „čtvrté generace“.

Spolu s mobily, internetem a z globalizace vzešlými mezinárodními komunikačními kanály automobilová bomba podle všeho pádí k možné apokalyptické budoucnosti, kde všechna tradiční pravidla boje vymizí, aby uvolnila cestu noční můře, vysněné globalistickými elitami.

Tyto bomby ve vozidlech (oficiální akronym Pentagonu VBIED – Vehicle Borne Improvised Explosive Devices) vyvolaly nesčetná protiopatření, dokonce i v metropolích, kde bývají ulice vedoucí k možným cílům, jako Pennsylvania Avenue nebo Downing Street, uzavřeny; kde okolo páteřních budov instalují **bariéry Jersey**; a kde „kruhy ocele“ obklopují centra měst, měnic „urbanistický plán na souostroví silně strážných pevností“, jako např. Zelená zóna v Bagdádu, obnovené byznys centrum v Belfastu anebo bývalá americká bezpečná zóna v Saigonu Long Binh. Tyto „uzavřené čtvrti“ nutí útočníky hledat snadnější cíle, jako tržiště nebo veřejnou dopravu, což nevyhnutelně vede k nárůstu počtů obětí na těchto nových válčistiích.

Podle Davise „má před sebou bomba v automobilu zřejmě zářnou budoucnost“, neboť „nihilismus – pokud je aplikován systematicky – funguje.“

Příští laserem naváděná střela, padající na nějakou vzdálenou vesnici v kterékoliv z mnoha zemí, do nichž se rozšířila americká válka, může velmi dobře posloužit jako motiv budoucího atentátníka, mířícího se svým trhavinou napěchovaným autem na vaši Hlavní ulici.

Jakkoli sklouzává k negativnímu proletářství typickému pro nežidovské marxisty, projevuje

Davis jistou dávkou apokalyptismu, jakkoli spíše biblického než archeofuturistického.

Rozšíření bomb připisuje globalizaci a teze **Johna Robba** zmiňuje jen letmo – a celkově Davisova spíše deskriptivní práce opomíjí některé zajímavé historické prvky daného fenoménu.

Jednou z věcí, které Davis opomíjí (nebo jej nezajímají) je civilizační a etnicko-rasový charakter asymetrických konfliktů, v nichž automobilové bomby hrají klíčovou úlohu. Nejde totiž jen o to, že globalizace umožnila rozšíření VBIED a s ní související socioekonomické změny destabilizovaly tradiční společnosti, čímž je učinily otevřenější k užívání těchto technik.

Z našeho úhlu pohledu zaslouží větší pozornost etnokulturní dynamika globalizace: mezinárodní pracovní trh, uvolňování hranic, rasové nahrazování imigranty z Třetího světa, oslabování národního státu, tradičních identit a institucí i všechno ostatní, ohrožující kulturně-genetický odkaz etnicky evropských národů. V kontrastu s integrací, inkluzí a blahovůlí, jež jí připisují naše nadnárodní elity, vytváří globalizace velmi labilní kulturní, náboženské a rasové směsi – což staví bombu s jejími takřka neomezenými možnostmi na poli masového vraždění civilistů při pohledu na typ intra-komunálních třenic, způsobovaných radikální změnou struktury společnosti, do stále aktuálnějšího světa.

Není jistě náhoda, že Budovi současní následovníci neútočí jen na imperiální izraelské či americké legie, ale i na etnické rivaly či zneprátené komunity: na Korsice a v Bosně, v oblastech soužití šíitů a sunnitů, v Nigérii a na Filipínách v oblastech se smíšenou muslimskou a křesťanskou populací, na Šrí Lance mezi Tamily a Sinhálci, na Kavkaze mezi Rusy a Čečenci atd.

„Tento styl masakrů, etnických čistek, pogromů a genocidy, které se ve válkách čtvrté generace obvykle objevují“ (W. Lind) – učinil nepřekvapivě z automobilové bomby oblíbenou zbraň mnoha asymetrických válečníků.

* * *

Jak bude stále více bílých Američanů tlačeno do rychlého pruhu dálnice Nového světového řádu, není kdovíjak excentrické domýšlet si, že i oni se nakonec svezou v apokalyptickém žihadle.

Druhá část článku Michaela O'Meary „*The Hot Rod of the Apocalypse*“ byla převzata ze stránek Counter-Currents Publishing. Esej je součástí knihy Michaela O'Meary *Toward the White Republic*.

Poznámka DP:

1] Významově zhruba „festival plastiku“. Øyvind Strømme ve své knize *Eurofascism* popisuje *festivals de plastique*: „Skupina [OAS] stála v pozadí řady bankovních loupeží, které

jim umožnily vést ,festival de plastique', sérii pumových útoků v Alžírsku a Francii..."